

Generalforsamlingen den 16. marts 2011

2009 kaldte vi fitness-året, og jeg havde egentlig helst set, at det var en af vores sportslige aktiviteter, der også kunne sætte overskriften for året 2010 i Klemensker Idrætsforening.

Men desværre blev det i stedet for det sørgelige år, hvor Klemensker Skoles eksistens for anden gang på få år blev bragt i fare, og torsdag den 24. februar 2011 oprandt så den historiske dag, hvor den endelig beslutning om at lukke skolen også blev en sørgelig realitet.

Debatten forud for lukningen var voldsom. Ikke forstået på den måde, at det kom til håndgribeligheder, men antallet af læserbreve i Bornholms Tidende, der omhandlede lukningen af Klemensker Skole, var rekordstort.

De fleste læserbrevsskribenter stillede spørgsmålet "Hvorfor?", og jeg må som en af dem, der også blandede mig i debatten, konstatere, at vi endnu ikke har fået svar på, hvilke økonomiske kalkuler, der lå til grund for at lukke Klemensker Skole. Om vi skal have store eller små skoler, store eller små klasser, af pædagogiske årsager, bliver vi nok heller aldrig enige om.

Men endnu værre var det – set ud fra et demokratisk synspunkt, at den lovbealede høringsperiode forud for den endelig beslutning i kommunalbestyrelsen var en ren skueproces. En "skjult" dagsorden havde allerede fredet skolerne i Østerlars og Vestermarie, og da der skulle lukkes to skoler, var der ingen redning for skolerne i Bodilsker og Klemensker. Høring eller ej.

Sidst, men ikke mindst må vi som Klemensker-borgere tage skarpt afstand fra den nedladende, bedrøvelige og arrogante holdning, visse politikere lagde for dagen i byrådsalen den 24. februar. Den opførsel kunne vi godt have været foruden, eftersom vi fra Klemensker-side hele vejen igennem har ført en sober debat.

Efterfølgende blev en af de forretningsdrivende i Klemensker, som tilfældigvis også er medlem af KIF's bestyrelse, politianmeldt. Den sag blev blæst op overalt, selv i landsdækkende tv, men desværre var indslaget i Aftenshowet meget énøjet. Det var kun den "forurettede" part, der blev hørt. Politikernes rolle i forhold til demokratiet var mindst lige så relevant at få belyst. Det skete bare aldrig. Heller ikke i de lokale medier.

Utilfredsheden i Klemensker er stadig stor, og det er klart, at vi som borgere i den kommende tid vil se de politiske beslutninger efter i sømmene. Ikke fordi vi er imod skolelukninger, men fordi vi grundlæggende mener, at processen er blevet grebet helt forkert an. Allerede da man for nogle få år siden ændrede på fordelingen af overbygningsklasserne, burde man have lavet en overordnet planlægning, der kunne bære ind i fremtiden. Det gjorde man ikke, og derfor vil alle beslutninger på skoleområdet i de næste mange år få karakter af lappeløsninger, som på ingen måde er logiske. Hverken økonomisk eller geografisk.

Men også på mange andre områder er det bornholmske samfund under forandring, og jeg skal derfor opfordre til, at debatten fra Klemensker-borgernes side fortsætter i det saglige spor. Den må på intet tidspunkt blive så skinger, så alt i vores lokalområde ender med at blive lukket i de næste sparerunder, bare fordi det ligger i Klemensker.

Jeg tænker her først og fremmest på hallen, som kan lide samme skæbne som skolen. Fordi skolelukningen gør det endnu vanskeligere at drive en idrætsforening i Klemensker. Jeg behøver vist ikke begrunde nærmere hvorfor. Alle vores ledere oplever problemerne i hverdagen, og de er ikke blevet mindre, siden de store børn på skolen for et par år siden blev spredt ud over hele Nord- og Vestbornholm. Det er vilkår, som ingen idrætsledere finder attraktive.

Noget andet er, at hallen indtil nu er blevet administreret og serviceret af personalet på Klemensker Skole. Det anede man intet om i børne- og skoleudvalget, da jeg rejste problematikken i en snak med formanden, Erik A. Larsen. "Sådan tænker vi ikke", lød svaret. Nej, man lukker skolen – og sender aben videre til de øvrige politiske udvalg. Igen et tydeligt eksempel på, at lukningen af skolen ikke er gennemtænkt. Hvad er ellers logikken i den slags politik?

Når skolen indtil nu har fyldt halvanden side i min beretning, så skyldes det selvfølgelig, at vi i idrætsforeningen må være alvorligt bekymrede for KIF's fremtid som selvstændig forening. Uden adgang til gymnastiksalen er en videreførelse af hallen

derfor et absolut must – uanset hvad kommende facilitetsanalyser måtte vise. Vi har ikke adgang til andre lokaler, der kan huse de aktiviteter, der i dag foregår i hallen og gymnastiksalen.

Det er ingen hemmelighed, at medlemstallet i de fleste afdelinger er faldende - ikke mindst i de traditionelt store turneringsafdelinger (håndbold, fodbold og badminton). Men det er vi ikke alene om, hvis vi sammenligner os med andre idrætsforeninger uden for de større bymæssige områder. Men det er tragisk, når politikerne, stik imod deres egne valgprogrammer, får processen til at accelerere uden en synlig økonomisk gevinst i den anden ende.

Løsningen er med AaIF-formand K.D. Andersens ord at finde på nye aktiviteter, fordi "de foreninger, der ikke kan få ind på tavlen, at der findes andet end håndbold og fodbold, de har ingen fremtid". Det har han ganske givet ret i – men incitamentet til at være kreative og nytænkende er ikke stort i øjeblikket – hverken i KIF eller i det samfund, der er foreningens opland.

Derfor skal vi også være glade for, at vi fik startet vores fitnessafdeling i 2009. Men som vi alle sammen oplever, så er det medlemsmæssigt en meget anderledes størrelse end de øvrige afdelinger, og det er noget, man lige skal vænne sig til. Mere end 500 personer benyttede centret i 2010, men det er kun et af mange tal. Det reelle medlemstal varierer hele tiden, både i opadgående og i nedadgående retning.

Økonomisk kom vi ud af året med et underskud på 116.000 kr., men tidligt på året valgte vi at afdrage 200.000 kroner ekstraordinært på vores lån i bygningen på Lindevej, og det er selvfølgelig en væsentlig del af forklaringen. Snevejret før og efter jul spillede også ind på årsresultatet, idet en række aflyste bankospil reducerede det forventede overskud her med 20.-25.000 kr.

A propos bankospillene, så er der også her sket en ændring over hele øen. Antallet af spillere er blevet klart færre, og det skyldes ikke rygeforbuddet alene. For første gang i 40 år har vi derfor været nødt til at forhøje pladeprisen med en krone, så vi kan få dækning for de stigende udgifter, der også er forbundet med at afvikle et bankospil. Tak til Hans og Birgit og co., som på det sidste også har været hyppige gæster i TV/2 Bornholm.

Den store bygningsmasse, vi ejer, både på Stadionvej og på Lindevej, vil i mange år fremover præge vores økonomiske formåen. Vi klarer de løbende vedligeholdelser, men flere mere omsiggribende reparationer venter forude. Lige nu trækker vi dog vejret – vi skal ikke poste mange penge i lokaler, som vi ikke kan bruge på samme måde som i dag, hvis de politiske vinde blæser i en anden retning.

Ydermere befinder vi os stadig i den situation, at stort set hele vores egenkapital er bundet i de rådighedsbeløb, som afdelingerne igennem de sidste 25-30 år har oparbejdet som deres egne formuer. Ved årsskiftet lå der ikke mere end 10.000 kr. i fælleskassen, og det får man hverken nyt tag på omklædningsrummene på Stadionvej eller nye vinduer på Lindevej for. Og vi får slet ikke en hel hal, hvis vi kommer i en situation, hvor det er den eneste udvej for at redde hallen.

Problemerne med forårsfesten i 2008 førte til, at festen i 2009 ikke blev den samme succes som tidligere. I 2010 blev festen helt aflyst. Det var det ikke alle, der havde forståelse for, men den beslutning, festudvalget havde truffet, kunne selvfølgelig ikke ændres. Efter mange år med stigende succes var lysten til at fortsætte vel heller ikke så stor, som den havde været. Tak til Gunni, Yvonne, Annika og resten af festudvalget for mange, mange års flot arbejde.

De manglende indtægter fra forårsfesten kan mærkes i afdelingerne, ikke mindst i håndbold-afdelingen, hvis økonomi i mange år har været baseret på, at 50 procent af overskuddet fra halffesten var deres. For første gang på mange år har vi derfor i flere afdelinger oplevet, at trænere og ledere har arbejdet gratis. De har accepteret, at der ikke har været råd til at udbetale kørsels- og telefongodtgørelse i samme omfang som tidligere. En smuk gestus, men selvfølgelig ikke holdbart i det lange løb.

Til gengæld kører vores loppemarked og vores genbrugsbutik upåklageligt. Tak til Ulf, Kjeld og Bjarne og alle damerne, der står i kø for at få lov til at passe genbrugsbutikken.

Cafeteriet er ingen guldgrube, og når det hele skal drives på frivillig basis, bliver det ekstra utaknemmeligt. Som i alle andre

haller og klubhuse kører spillerne hjem, når de har været i bad. Flere har i de sidste par år forsøgt sig som cafeteriabestyrere, men har fået nok efter kort tid. Sidst Bettina, Jan/Helle og Bjarne – tak for indsatsen. Pr. 1. januar har vi ansat Per Kristoffersen som både cafeteriabestyrer og rengørings-assistent, men på en måde, så han i de stille perioder af året også kan bistå med en række håndværksmæssige opgaver.

En sidste bemærkning omkring økonomien skal være, at vi i løbet af 2010 har indført Conventus-systemet – et administrationssystem, der kan en masse til stor glæde for de ledere, der ønsker at benytte det fuldt ud. I første omgang handler det dog om at lette hverdagen for Irene og Ulla, der tager sig af vores regnskab, og selv om det for nogle udvalgsmedlemmer og trænere kan forekomme urimeligt, at de også skal deltage i kontingentopkrævningen og medlemsregistreringen, så er det vigtigt, at vi står sammen om at få medlemmerne forklaret, hvad denne øvelse går ud på. Det kan ikke være rigtigt, at vi ikke kan ofre nogle få timer ekstra hver især, hvis vi i sidste ende kan spare kassereren/bogholderen for flere hundrede timers arbejde på årsbasis. Alt nyt kan forekomme besværligt, men når medlemmerne er blevet fortrolige med den nye måde at betale kontingent på, vil alle i fremtiden helt sikkert spørge, hvorfor vi ikke fandt på det noget før.

Det bringer mig som det sidste ind på ledersituation. Nogle er kommet, andre er gået i forbindelse med vores medlemsmøder. Tak til de sidste og velkommen til de første, selv om jeg også må konstatere, at flere udvalg har valgt at reducere antallet af medlemmer. For nogle en tilpasning til de aktiviteter, der er – for andre sikkert også et signal om, at det ikke har været muligt at besætte alle de ledige pladser.

ÅRETS ILDSJÆL: Henrik Jensen

ÅRETS KIF'ER: Irene Ingvorsen

ÆRESMEDLEM: Ole Lundbæk